

Meditacions: Divendres després del II diumenge d'Advent

Reflexió per meditar el divendres de la segona setmana d'Advent. Els temes proposats són: docilitat a les inspiracions de Déu; veure la realitat des de la perspectiva de Déu; preparar-nos per sortir a l'encontre del Senyor.

JESÚS, per a la seva predicació, s'inspirava en la vida ordinària, ja que així facilitava la comprensió del seu missatge. Als pescadors els parlava de barques i de xarxes; als

pagesos, de llavors i collites; a les mestresses de casa, de les tasques ordinàries de la llar. Això succeeix en l'evangelí de la Missa d'avui. Després de l'escassa acollida que van brindar les autoritats religioses al Sermó de la muntanya i al discurs apostòlic, Jesús exclama amb dolor: «A qui podria comparar jo la gent del nostre temps? Són com els nois que, tot jugant a la plaça, criden als seus companys: “Si toquem el flabiol, no volem ballar, i si cantem complantes, no volem fer senyals de dol”» (*Mt 11, 16-17*).

El Mestre se serveix d'aquella tornada popular per queixar-se per la resposta que rebien les seves paraules. Aquelles persones, representants de la religiositat jueva del moment, van tenir el privilegi d'escoltar la bona nova de llavis del Fill de Déu i, no obstant això, van decidir fer igual, com si no hagués passat res. Per contra, sabem que

molts senzills i humils el van acollir amb fe. Per aquest motiu, Jesús elevarà més endavant la seva oració al Pare: «Us enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills tot això que heu amagat als savis i als entesos» (*Mt 11, 25*).

Durant el temps de l'Advent el Senyor ens convida a preparar-nos per a la celebració del naixement de Jesús. Podem aprofitar per mirar amb deteniment la nostra vida, concretament la manera com acollim els dons de Déu: ho fem com els petits i senzills, que van escoltar la paraula de Déu i la van posar en pràctica? O com aquelles autoritats convençudes de la seva saviesa i que van rebutjar la crida de Jesucrist? Podem demanar a Déu la docilitat necessària per rebre els seus dons. «L'Esperit Sant és qui amb les seves inspiracions, va donant un to sobrenatural als nostres pensaments,

desigs i obres. És qui ens empeny a adherir-nos a la doctrina de Crist i a assimilar-la amb profunditat, qui ens dona llum per prendre consciència de la nostra vocació personal i força per dur a terme tot allò que Déu espera. Si som dòcils a l'Esperit Sant, la imatge de Crist s'anirà formant en nosaltres cada vegada més i ens anirem acostant cada dia més a Déu Pare. “Tots els qui són portats per l'Esperit de Déu, aquests són fills de Déu” (*Rm* 8, 14)»^[1].

«AIXÍ, QUAN vingué Joan, que no era amic de menjar ni de beure, deien que tenia el dimoni, però ara que ha vingut el Fill de l'home, i no s'està de menjar ni de beure, diuen: “Mireu quin home més golut i bevedor; és l'amic dels publicans i dels pecadors”» (*Mt* 11, 18-19). Jesús fa notar als seus oients que molts no

van atendre ni la invitació a la penitència del Baptista, ni el seu propi missatge d'alegria. Per això els compara als protagonistes d'aquella cançó infantil, que no ballaven en els càntics de noces ni ploraven en els funerals.

En el fons, aquelles persones no van poder reconèixer en Joan Baptista a Elies ni en Jesucrist al Messies. Potser vivien massa aferrats a les seves pròpies opinions i prejudicis, i no es van adonar de qui era el que els parlava. «L'únic desig de Déu és salvar la humanitat, però el problema és que és sovint l'home el que vol dictar les regles de la salvació (...). També nosaltres, cadascun, porta aquest drama dins. Per això, ens vindrà bé preguntar-nos: Com vull ser salvat? A la meua manera?»^[2].

Demanem al Senyor que ens concedeixi el do d'atendre les seves

inspiracions: que tinguem visió sobrenatural, que ens deixem sorprendre per Déu que està viu en les persones i en els esdeveniments que ens envolten. Per no caure en la trista realitat d'aquells contemporanis de Jesús que ens recorda l'Evangeli d'avui, és fonamental que cuidem el tracte freqüent amb Déu que ens porta a una vida contemplativa. Però també és important no aferrar-nos als nostres prejudicis sobre l'actuar diví i estar oberts a la seva creativitat. Només així podrem llegir, complides, les promeses que dirigeix el profeta Isaïes: «T'hauria cobert a riuades la pau, el benestar t'hauria inundat com les ones de la mar; els teus fills, els teus plançons, serien tants com els grans de grava o de sorra. Però sàpigues que el teu nom mai no desapareixerà, no serà esborrat del meu davant» (*Is* 48, 18-19).

.....

LES ORACIONS de la Missa d'avui al·ludeixen també a la paràbola de les verges prudents, convidant-nos a imitar-les en la seva disposició davant l'arribada de l'Espòs: «El Senyor vindrà. Sortiu a rebre'l, és el Príncep-de-la-pau»^[3]—.

Jesús compara el regne del cel a «deu noies que van prendre les seves torxes per sortir a rebre l'espòs. N'hi havia cinc que no tenien seny i cinc que eren assenyades. Les que no tenien seny van prendre les seves torxes, però no es van endur oli. En canvi, les assenyades es van endur ampolles amb oli juntament amb les torxes» (*Mt 25, 1-4*). La paràbola és una invitació a estar sempre preparats perquè, quan arribi el moment definitiu de la trobada amb l'Espòs, del qual ningú coneix el dia ni l'hora, estiguem plens de l'amor a Déu i al proïsme. Es tracta de tenir la mirada posada en els béns més alts, discernir què ens convé triar per ser

feliços i disposar-nos a dur a terme els propòsits per aconseguir aquests béns. Aquest és l'oli que ens permetrà sortir a l'encontre de l'Espòs de l'Església, que naixerà a Betlem.

Amb el model de les verges prudents, el prefaci de la Missa assenyala que el Senyor «és el mateix, que ara ens dona el goig de preparar-nos per al misteri de Nadal. Que ell ens trobi vetllant en l'oració i cantant la seva lloança»^[4]. Som prudents quan vetllem en oració i procurem que el primer sigui sempre el Senyor: «Uns minuts d'oració mental; l'assistència a la Santa Missa —diària, si t'és possible— i la comunió freqüent; acudir regularment al Sant Sagrament del Perdó —encara que la teva consciència no t'acusi de falta mortal-; la visita a Jesús en el Sagrari; el res i la contemplació dels misteris del Sant Rosari, i tantes pràctiques

estupendes que tu saps o pots
aprendre»^[5].

Demanem la intercessió de la nostra
Mare, la Verge Maria, perquè ens
ajudi a preparar la vinguda del seu
Fill amb docilitat i visió sobrenatural.
Volem sorprendre'ns novament amb
el naixement de Jesús, i per això
demanem en la Missa d'avui: «Déu
omnipotent, concediu al vostre poble
d'esperar tot vetllant la vinguda del
vostre Unigènit; perquè, tal com ens
va ensenyar l'autor de la nostra
salvació, sortim a rebre'l vetllant
amb les torxes enceses»^[6].

^[1] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 135.

^[2] Francesc, Homilia, 3-X-2014.

^[3] Vers abans de l'evangelí, divendres de la segona setmana d'Advent.

^[4] Prefaci II d'Advent.

^[5] Sant Josep maria, *Amics de Déu*,
núm. 149.

^[6] Col·lecta, divendres de la segona
setmana d'Advent.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-divendres-despres-del-ii-
diumenge-dadvent/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-divendres-despres-del-ii-diumenge-dadvent/) (10/01/2026)